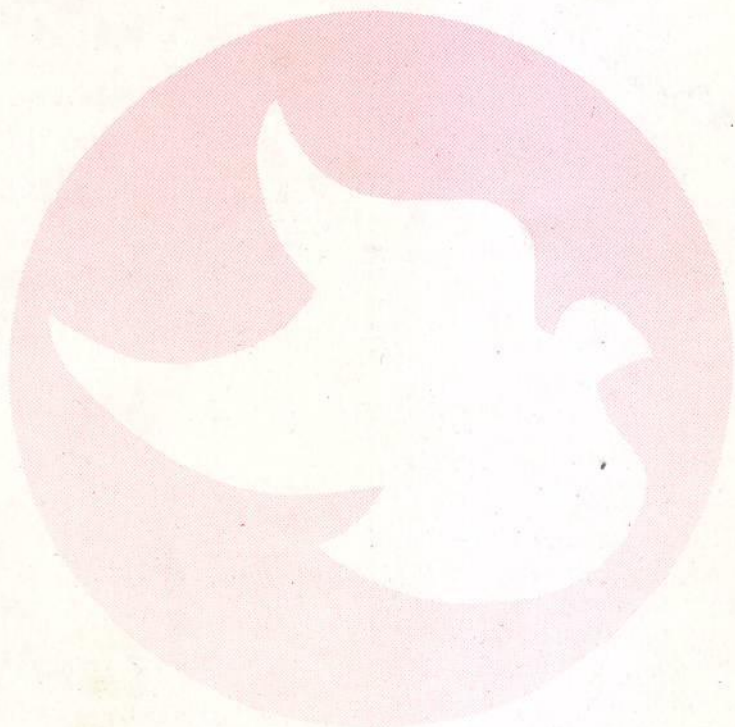

ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ

*«Ελάβετε Πνεύμα Ἅγιον
αφού ἐπιστεύσατε;»
Πράξεις 10' 2*

Καλοκαίρι 1996, Ἔτος 10ο, Τεύχος 54ο

**ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
ΕΛΛΑΔΑΣ**

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΗΣ
ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Το Πιστεύω της Αποστολικής Εκκλησίας Πεντηκοστής Ελλάδας στηρίζεται επάνω στον αλάνθαστο Λόγο του Θεού.

ΠΙΣΤΕΥΕΙ:

- στην Αγία Γραφή σαν το μόνο αληθινό και Θεόπνευστο Βιβλίο.
- σε ένα Θεό: Πατέρα, Υιό και Άγιο Πνεύμα, τρισυπόστατο, ομοούσιο και ισοδύναμο στη δόξα.
- ο Ιησούς Χριστός είναι ο Άναρχος Υιός του Θεού, Ομοούσιος με τον Πατέρα· ενσαρκώθηκε απο το Άγιο Πνεύμα μέσω της Παρθένου Μαρίας, σταυρώθηκε, αναστήθηκε την τρίτη ημέρα, αναλήφθηκε, κάθισε στα δεξιά του Πατέρα και μεσιτεύει για τους πιστούς.
- ο μόνος τρόπος σωτηρίας είναι η μετάνοια και η πίστη στο λυτρωτικό έργο του Χριστού επάνω στο σταυρό.
- το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται από τον Πατέρα, αποστέλλεται από τον Υιό και ενεργεί δυναμικά στους πιστούς.
- όποιος μετανοήσει και πιστέψει στο Χριστό πρέπει να βαπτιστεί στο νερό.
- στο βάπτισμα με το Άγιο Πνεύμα σαν μία ξεχωριστή πείρα από την αναγέννηση, όπως αναφέρεται στις Πράξεις των Αποστόλων β' 4.
- στην ανάσταση των πιστών σε αιώνια ζωή και στην αιώνια καταδίκη των απίστων.

Τεύχος 54ο

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

«ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ»

Εκδότης
ΣΥΝΟΔΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
ΕΛΛΑΔΑΣ

Συντάσσεται από Επιτροπή:
Β. Ασαρίδης, Ουρ. Γκούμα, Π. Κατριώσης,
Φ. Σιδηρόπουλος, Χ. Ι. Σιδηρόπουλος

Υπεύθυνος Υλης
Χ. Ι. Σιδηρόπουλος
Ομονοίας 115
654 03 - Καβάλα

Τιμή Τεύχους Δρχ. 85
Επίσια Συνδρομή:
Εσωτερικού Δρχ. 250
Εξωτερικού Δολλάρια 7

Επιταγές - Εμβάσματα
ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ Χ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΑΧ. ΘΥΡΙΔΑ 10469
54110 Θεσσαλονίκη

Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.
Τα υπογεγραμμένα άρθρα εκφράζουν
τις απόψεις των συγγραφέων.

ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ ΣΤΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Σε σχέση με τον κόσμο

Ελέγχει:

Όλη η διδασκαλία του Ιησού, όσον αφορά το Άγιο Πνεύμα, στρέφεται κυρίως γύρω από τις σχέσεις Του με τον πιστό. Στο Κατά Ιωάννη όμως Ευαγγέλιο 16:8-11, μιλάει για τις σχέσεις Του με τον κόσμο. «Και ελθών εκείνος (ο Παράκλητος) θέλει ελέγξει τον κόσμον περί αμαρτίας και περί δικαιοσύνης και περί κρίσεως».

«**Περί αμαρτίας**». Η εικόνα που παρουσιάζει σήμερα η ανθρωπότητα είναι πολύ τραγική. Αντίθετη από εκείνη που ο Θεός την προόρισε. Οι άνθρωποι δεν πιστεύουν στην ύπαρξη της αμαρτίας, ούτε παραδέχονται κόλαση και κρίση. Χάραξαν δικές τους αρχές και αγνοούν επίμονα τις αρχές του Ευαγγελίου βάσει του οποίου θα κριθούν, όπως λέει ο Λόγος του Θεού στο Ρωμαίους 2:5-12,16.

Την κατάσταση αυτή μόνον ο Θεός μπορεί να αλλάξει, μέσω του Αγίου Πνεύματος, που αποστολή Του είναι να **πεισει** τους ανθρώπους να δουν την ανάγκη τους για σωτηρία και να τρέξουν στο Χριστό. Το Πνεύμα το Άγιο είναι αυτό που κάνει το σταυρό του Χρι-

στού ζωντανό ώστε να αναγνωρίσει ο αμαρτωλός την ανάγκη του και να θελήσει να σωθεί.

Επομένως πρωταρχικός ρόλος του Αγίου Πνεύματος, σε σχέση με τον κόσμο, είναι να **πεισει** τον άνθρωπο για την αμαρτία του· όχι για το σύνολο των αμαρτιών αλλά για την αμαρτία εκείνη από την οποία ξεκινούν όλες οι υπόλοιπες. Η αμαρτία αυτή είναι η **απιστία**. Ίσως την αμαρτία αυτή να μην την θεωρούν οι άνθρωποι πολύ σοβαρή, όμως είναι. Ποια ήταν η αιτία που οδήγησε την Εύα στην αμαρτία; Δεν ήταν η απιστία της στα λόγια του Θεού (Γεν. 3:1,3); Δεν ήταν η απιστία που κράτησε τους Ισραηλίτες μακριά από τη γη της Επαγγελίας (Αριθ. 3:1,9); Δεν ήταν η απιστία που στέρησε τον Μωυσή από την απόλαυση της γης της Επαγγελίας (Αρ. 20:10-12); Δεν ήταν η απιστία των ανθρώπων να παραδεχθούν το Χριστό για Γιο του Θεού που τους καταδίκασε; «Όστις πιστεύει εις αυτόν, δεν κρίνεται· όστις όμως δεν πιστεύει, είναι ήδη κεκριμένος, διότι δεν επίστευσεν εις το όνομα του μονογενούς Υιού του Θεού» (Ιωαν. 3:18). Ο θάνατος του Ιησού είναι μια απόδειξη της αμαρτίας της απιστίας, «διότι τον μη γνωρίσαντα αμαρτίαν έκαμεν υπέρ

ημών αμαρτιάν» (Β' Κορ. 5:21). Όταν η αμαρτία της αποστίας φύγει από τη μέση, τότε το αίμα του Ιησού Χριστού μπορεί να εξαλείψει κάθε άλλη αμαρτία.

«Περί δικαιοσύνης». Οι άνθρωποι έχουν δικά τους μέτρα και σταθμά. Κάτι που φαίνεται δίκαιο και σωστό στον έναν, φαίνεται άδικο και λανθασμένο στον άλλο. Το Πνεύμα το Άγιο είναι αυτό που ευαισθητοποιεί τον πιστό και τον βοηθά να διακρίνει το δίκαιο από το άδικο, το σωστό από το λάθος. Το μεγαλύτερο δείγμα δικαιοσύνης του Θεού ήταν η ανάσταση του Γιου Του «και Τον κάθησε στα δεξιά του θρόνου Του για να γίνει λαός περί των αμαρτιών ημών... και περί όλου του κόσμου» (Α' Ιωάν. 2:1,2). Ο θάνατος δεν μπορούσε να Τον κρατήσει γιατί ο ΔΙΚΑΙΟΣ έπρεπε να επικρατήσει.

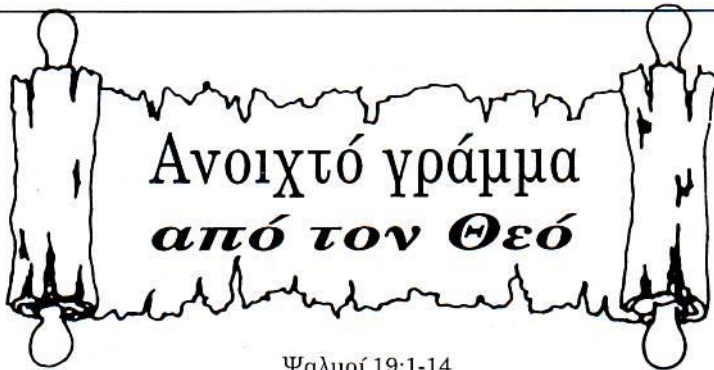
«Περί κρίσεως». Το Πνεύμα το Άγιο είναι αυτό που πείθει τον κόσμο περί της μέλλουσας κρίσης. Όσο μεγάλη κι αν είναι η αγάπη του Θεού θα 'ρθει μια μέρα που θα τερματισθεί για να παραχωρήσει τη θέση της στη δικαιοσύνη Του. Συμφέρει στον κόσμο να πιστεύει σε μια ατέλειωτη αγάπη λέγοντας ότι «ο Θεός είναι Αγάπη». Ξεκινά όμως πως κάθε τι που έχει αρχή έχει και τέλος. Σύμφωνα με το Λόγο του θεού το «πυρ το αιώνιο» προορίστηκε για το «διάβολο και τους αγγέλους αυτού» (Ματθ. 25:41) και όχι για τους ανθρώπους. Ο κόσμος είναι κάτω από την εξουσία του Σατανά, τον άρχοντα του κόσμου τούτου (Ιωάν. 12:31, 14:30, 16:11). Επομένως ο ρόλος του Αγίου Πνεύματος είναι να πείσει τον κόσμο ότι κυβερνάται, από το Σατανά και προχωρεί προς την αιώνια απώλεια.

Στο βιβλίο των Πράξεων φαίνεται πολύ καθαρά ο ρόλος του Αγίου Πνεύματος «εν σχέσει» με τον κόσμο. Την ημέρα της Πεντηκοστής ο Πέτρος τόνισε στα πλήθη τις συνέ-

πειες της αποστίας τους με το να μη παραδέχονται τον Ιησού για το Γιο του Θεού (2:22, 23). Έπειτα εξήρε τη δικαιοσύνη του Θεού που δεν άφησε το Γιο Του να δει φθορά αλλά Τον ανέστησε και Τον κάθησε στα δεξιά του θρόνου Του (2:27, 30-33, 36) και τέλος μίλησε για την κρίση που τους περιμένει (2:40). Το αποτέλεσμα ήταν να ελεγχθούν οι καρδιές τους και να μετανοήσουν.

Νέα Δημιουργία

Στο διάστημα της διακονίας Του ο Ιησούς έκανε πολλές νύξεις για το Πνεύμα το Άγιο. Το βράδυ της ανάστασής Του παρουσιάστηκε στους μαθητές και τους είπε: «Καθώς με απέστειλε ο Πατήρ, και εγώ πέμπω εσάς. Και τούτο ειπών ενεφύσησε και λέγει προς αυτούς: Λάβετε Πνεύμα Άγιον» (Ιωάν. 20: 19-23). Η περίπτωση αυτή δεν πρέπει να συγχέεται με την ημέρα της Πεντηκοστής που έπεσε το Άγιο Πνεύμα επάνω στους 120 στο ανώγειο. Ο Ιωάννης λίγο προηγουμένως δήλωνε ότι η εποχή του Αγίου Πνεύματος δεν θα άρχιζε πριν δοξασθεί ο Ιησούς (Ιωαν. 7:39). Ο Πέτρος, την ημέρα της Πεντηκοστής διευκρίνισε ότι η έκκυσση του Αγίου Πνεύματος ήταν η απόδειξη ότι ο Ιησούς «υψώθη εις τα δεξιά του Θεού» (Πραξ. 2:33). Αργότερα, ο Παύλος είπε ότι η εξουσία δόθηκε στον Ιησού από το Θεό, ως κεφαλή του σώματός Του, την εκκλησία, μετά την ανάληψή Του, όταν κάθισε «στα δεξιά αυτού εν επουρανίοις» (Εφεσ. 1:20-23). Τα λόγια του Ιησού «συμφέρει εις εσάς να απέλθω εγώ· διότι, εάν δεν απέλθω, ο Παράκλητος δεν θέλει ελθεί προς εσάς» (Ιωάν. 16:7) πείθουν ότι το Άγιο Πνεύμα δεν είχε πέσει ακόμη (Πραξ. 1:4-8) γι' αυτό και ήταν ανάγκη να παν στην Ιερουσαλήμ να περιμένουν μέχρι να εκπληρωθεί.

Ψαλμοί 19:1-14

Σκοπός του γράμματος

Κάθε γράμμα έχει ένα σκοπό. Ο σκοπός αυτός μπορεί να διαφέρει. Άλλοτε μπορεί να είναι απλή μετάδοση πληροφοριών και άλλοτε συμβουλευτικός· άλλοτε μπορεί να επιδιώκει να μεταφέρει τα συναισθήματα του αποστολέα στον παραλήπτη. Αποτελεί έναν κρίκο ανάμεσα σε δύο άτομα.

Ο κύριος **ΣΚΟΠΟΣ** για τον οποίο ο Θεός έγραψε την επιστολή αυτή είναι:

- α.** Για να Τον γνωρίσει ο κόσμος
- β.** Για να Τον αγαπήσει η εκκλησία Του
- γ.** Για να Τον υπηρετήσουν οι πιστοί

ΠΑΡΑΛΗΠΤΕΣ της επιστολής είναι:

- α.** Ο κόσμος
- β.** Η εκκλησία Του
- γ.** Οι πιστοί

1. Ο κόσμος 19:1-6

«Οι ουρανοί διηγούνται την δόξαν του Θεού και το στερέωμα αναγγέλει το έργον των χειρών αυτού». Στο βιβλίο της Γένεσης, στα πρώτα τρία κεφάλαια, δίνεται μια λεπτομερή αφήγηση της δημιουργίας του Θεού. Αρχίζει με τη δημιουργία του ουρα-

νού και τη γης και τελειώνει με τη δημιουργία του ανθρώπου, την κορωνίδα του δημιουργικού έργου. Ανώτερος σκοπός του Θεού μέσα από τη δημιουργία του σύμπαντος είναι να γνωρίσει το δημιούργημά Του, ο άνθρωπος, ότι ο Δημιουργός του τον αγαπά. Μέσα από το βουβό κόσμο της φύσης ο Θεός βροντοφωνά και λέει στον κόσμο: «σ' αγαπώ». «Διότι τόσον αγάπησε ο Θεός τον κόσμο» (Ιωάν. 3:16). Ο κόσμος όμως δεν το έχει καταλάβει αυτό, αν και τα πάντα κτίστηκαν με ομορφιά, σοφία και τελειότητα, που θα μπορούσε εύκολα να πείσει το μάτι ενός ειλικρινούς αναζητητή «πάντα όσα εποίησεν ο Θεός, ιδού ήσαν καλά λίαν» (Γεν. 1:31).

Το μήνυμα αυτό περνά απαρατήρητο, το μήνυμα της αγάπης. Δυστυχώς ο άνθρωπος καταστρέφει ό,τι «λίαν καλό» έκανε ο Θεός. Καταστρέφει το περιβάλλον στο οποίο ζει, καταστρέφει τον εαυτό του, την οικογένειά του. Ο Θεός από την άλλη πλευρά διορθώνει, αποκαθιστά, ολοκληρώνει.

2. Η εκκλησία Του (19:7-11). Ο δεύτερος παραλήπτης της επιστολής

Μετά τη φύση, η αγάπη του Θεού αποκαλύπτεται στον άνθρωπο, που αποτελεί μέλος του σώματος του Χριστού ή της εκκλησίας Του, διά μέσου του γραπτού Θείου Λόγου. «Ο νόμος του Κυρίου είναι

άμωμος... η μαρτυρία του Κυρίου πιστή, τα διατάγματα του Κυρίου ευθέα... η εντολή του Κυρίου λαμπρά... ο φόβος του Κυρίου καθαρός... αι κρίσεις του Κυρίου αληθινάί...». Καθαρότητα και τελειότητα είναι τα κύρια χαρακτηριστικά που ζητά ο Θεός από την εκκλησία Του. Ο Χριστός αγάπησε την Εκκλησία και παρέδωσε τον εαυτό Του χάριν αυτής για να την αγιάσει και να την παραστήσει ένδοξη, χωρίς κηλίδα, χωρίς ρυτίδα, αγία και άμωμη (Εφεσ. 5: 25-27). Η αγάπη του Θεού ξεπέρασε κάθε ανθρώπινο όριο. Ορμώμενος από αγάπη, θυσίασε τον μονογεννή Του Γιο για να παρουσιάσει την εκκλησία Του ένδοξη και λαμπρή. Από αγάπη τα έδωσε όλα για να κερδίσει τον κόσμο.

3. Οι πιστοί (19:12-14). Ο τρίτος παραλήπτης της επιστολής του Θεού.

Σε κάθε πιστό ο Θεός φωνάζει και λέει, «σ' αγαπώ». Ρωτάει όμως συνάμα «εσύ

μ' αγαπάς;». Δεν αρκεί μόνο να γνωρίζεις ότι ο Χριστός είναι ο Σωτήρας του κόσμου. Πρέπει να τον γνωρίσεις σαν προσωπικό σου Σωτήρα. Να είσαι δεμένος μαζί Του και να έχεις στενή κοινωνία μ' Αυτόν όπως αυτή που έχει ο επίγειος πατέρας με το παιδί του. Τι καλύτερο παράδειγμα από τη μαρτυρία του Δαβίδ που διακηρύττει στον Ψαλμό 23 τη σχέση του με τον Πατέρα. «Ο Κύριος είναι ο ποιμνί μου· δεν θέλω στερηθεί ουδενός... και εν κοιλάδι σικίας θανάτου εάν περιπατήσω, δεν θέλω φοβηθεί κακόν...». Ο Θεός θέλει να Τον αγαπάς με όλη την καρδιά σου, χωρίς όρους και χωρίς μέτρα.

Μέσα από τη φύση ο Θεός μιλά και λέει στον κόσμο, «σ' αγαπώ». Μέσα από το Θείο Του Λόγο στέλνει το ίδιο μήνυμα αγάπης στην εκκλησία Του και στον κάθε πιστό. Το ερώτημα είναι, εσύ «Τον αγαπάς»;

Ροβέρτος Κρηλ

Ιεραπόστολος μεταξύ των ελλήνων της Αμερικής

NEO BIBLIO

Εκδόθηκε και τυπώθηκε στην Ελληνική γλώσσα το βιβλίο της Μαίρης Ορφανού Μεταξάτου, "Εχω Πατέρα το Θεό".

Είναι η ιστορία μια οικογένειας που μετανάστευσε στις Ηνωμένες Πολιτείες για να επιβιώσει. Περιγράφει τα προβλήματα που συναντά, τις προστριβές, την αγωνία και τις απογοητεύσεις καθώς προσπαθεί να προσαρμοστεί στις συνθήκες της καινούργιας πατρίδας.

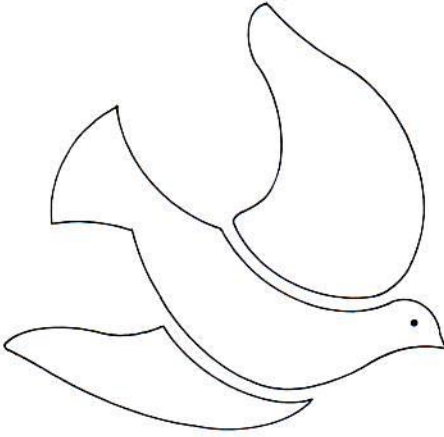
Ξαφνικά όλα αλλάζουν όταν ο Χριστός μπαίνει στην καρδιά τους και στο σπίτι τους.

Η ιστορία της Μαίρης είναι μια ευχάριστη αφήγηση της διακονίας της, της πρόνοιας του Θεού στη ζωή της, και της ανταπόκρισής της στην κλίση της από το Θεό να Τον υπηρετεί στην πατρίδα των γονιών της, την Ελλάδα.

Όποιος επιθυμεί ν' αγοράσει το βιβλίο της ας γράψει στη διεύθυνση: Ανέστης Ιορδανίδης

Περιγιάλι 90 - 65201 Καβάλα, τηλ. 051/226.293.

Κάθε βιβλίο κοστίζει 500 δρχ.

Χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος

Χ. Π. Πάπουρας

συνέχεια

Β. Χαρίσματα Δυνάμεως

α. Πίστη

Το χάρισμα αυτό πιθανόν να είναι το μεγαλύτερο από τα τρία χαρίσματα που κατατάσσονται στην κατηγορία των Χαρισμάτων Δυνάμεως.

Το χάρισμα της Πίστης δεν πρέπει να συγχέεται με τη σώζουσα πίστη που έχει στην καρδιά του ο αμαρτωλός όταν ζητά να σωθεί. Η πίστη αυτή προηγείται της σωτηρίας ενώ η πίστη χάρισμα έπεται της σωτηρίας και δίνεται στον πιστό από το Άγιο Πνεύμα. Το χάρισμα της Πίστης έχει θεία προέλευση όπως όλα τα άλλα χαρίσματα και ενεργεί με θαυμαστό τρόπο που μόνον ο Θεός, το Άγιο Πνεύμα, μπορεί να κάνει.

Η σωτηριακή πίστη, αν και είναι δώρο Θεού, «δεν είναι από σας· Θεού το δώρον» (Εφεσ. 2:8) είναι δώρο Θεού στον αμαρτωλό για να δεχθεί το Χριστό ως Σωτήρα του.

Υπάρχει ακόμη και η κοινή πίστη που έχει ο άνθρωπος όταν μελετά και παρατηρεί τους φυσικούς νόμους. Ο γεωργός βγαίνει έξω να σπείρει ξέροντας ότι οι φυσικοί νόμοι θα λειτουργήσουν για να του αποδοθεί ο καρπός που περιμένει. Επίσης πιστεύ-

ουμε στους νόμους της Φυσικής γιατί κάποιος τους έγραψε και τους μετέδωσε. Η πίστη αυτή είναι εγκεφαλική γιατί αναπτύσσεται βάσει δεδομένων νόμων και όρων. Το χάρισμα όμως της Πίστης είναι της καρδιάς.

Το χάρισμα της Πίστης δεν πρέπει ακόμα να συγχέεται με τον καρπό της πίστης του Αγίου Πνεύματος (Γαλ. 5:22). Το περίεργο είναι πως και στις δύο περιπτώσεις αναφέρεται η ίδια λέξη «πίστη». Υπάρχει όμως διαφορά μεταξύ του ενός και του άλλου είδους πίστεως κι αυτή έγκειται στο αποτέλεσμα. Η μεν πίστη καρπός είναι χαρακτηριστικό του πιστού που θέλει να καταλογίζεται μεταξύ εκείνων που περπατούν κατά το Πνεύμα και όχι κατά την σαρκα «εάν ζώμεν κατά το Πνεύμα ας περιπατώμεν και κατά το Πνεύμα» (Γαλ. 5:25). Το χάρισμα της Πίστης είναι δυναμική ενέργεια του Αγίου Πνεύματος που καταλήγει πάντα σε κάποιο θαύμα.

Αυτοί που έχουν τον καρπό της πίστης, πιστεύουν στο Θεό και υποτάσσονται στο Λόγο Του. Αυτοί που έχουν το χάρισμα της Πίστης πιστεύουν στο Θεό και ενεργούν σύμφωνα με τα λόγια Του.

Η πίστη, που σώζει τον αμαρτωλό, προ-

γείται της σωτηρίας· η πίστη-καρπός του Αγίου Πνεύματος, έπεται της σωτηρίας και το χάρισμα της Πίστης έρχεται μετά το βάπτισμα με Πνεύμα Άγιο.

β. Ενεργειες Θαυμάτων

Το χάρισμα «ενεργειών θαυμάτων» είναι διαφορετικό από το χάρισμα της Πίστης. Αν και τα δύο παράγουν το ίδιο αποτέλεσμα, διαφέρουν όμως ως προς το χρόνο. Το χάρισμα «ενεργειών θαυμάτων» λειτουργεί ενεργητικά, ενώ το χάρισμα της Πίστης ενεργεί παθητικά. Το χάρισμα «ενεργειών θαυμάτων» κάνει θαύματα με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, ενώ το χάρισμα της Πίστης απολαμβάνει θαύματα μέσω του Αγίου Πνεύματος. Εάν ο Δανιήλ σκότωσε τα λιοντάρια μέσα στο λάκκο θα ήταν θαύμα. Το ότι δεν τα σκότωσε αλλά επέζησε σημαίνει ότι ενήργησε το θαύμα της απλής πίστης. Το χάρισμα «ενεργειών θαυμάτων» συμπεριλαμβάνει ενεργητική πίστη που καταλήγει σε θαύμα τη στιγμή της εξασκλήσεώς της. Το απλό χάρισμα της Πίστης περιλαμβάνει ενεργητική πίστη όμως περιμένει παθητικά το αποτέλεσμα-θαύμα. Εάν οι μαθητές του Χριστού είχαν εμπιστοσύνη σ' Εκείνον που ήταν μέσα στο πλοίο μαζί τους και δεν Τον ξυπνούσαν για άμεση επέμβαση τότε θα είχαμε εν ενεργεία το χάρισμα της Πίστης. Όμως η πίστη αυτή τους έλειπε γι' αυτό και ξύπνησαν το Χριστό που ήταν ο κύριος της φύσης και της τρικυμίας. Όταν ξύπνησε ο Χριστός έκανε άμεσα χρήση του χαρίσματος «ενεργειών θαυμάτων». Μόλις επιτίμησε τον άνεμο η τρικυ-

μία κόπασε. Άμεση επέμβαση, άμεσο αποτέλεσμα.

γ. Χαρίσματα Ιαμάτων

Το χάρισμα ιαμάτων διαφέρει ως προς το χάρισμα «ενεργειών θαυμάτων» στο ότι το μεν δεύτερο περιλαμβάνει υπερφυσικές επεμβάσεις του Αγίου Πνεύματος, όπως είναι η ανάσταση του Λαζάρου, ο θάνατος του Ανανία και της Σαμφείρας, το νερό που έγινε κρασί, ενώ το πρώτο, έχει στόχο τον ανθρώπινο οργανισμό και εντοπίζεται στις ασθένειές του.

Σε αντίθεση με τα άλλα χαρίσματα που αναφέρονται στον ενικό αριθμό, αυτό το χάρισμα αναφέρεται στον πληθυντικό αριθμό. Δηλαδή λέγεται «χαρίσματα ιαμάτων». Και στις τρεις περιπτώσεις που το συναντάμε στο ίδιο κεφάλαιο αναφέρεται σε πληθυντικό αριθμό (9, 28, 30).

Ίσως κάποιος πει γιατί να αναφέρεται στον πληθυντικό αριθμό και όχι στον ενικό όπως τα άλλα; Η γνώμη μου είναι ότι όλοι δεν έχουν το χάρισμα που θεραπεύει όλες τις ασθένειες, ούτε όλοι έχουν όλα τα χαρίσματα. Η ιστορία απέδειξε πως ο Θεός χρησιμοποιεί έναν δούλο Του για μια ορισμένη ασθένεια και έναν άλλον για μια άλλη. Στη δική μου διακονία ο Κύριος με χρησιμοποίησε για τη θεραπεία καρκίνου, λευχαιμίας και αρθρικών.

Το θαυμαστό είναι ότι δεν υπάρχει ασθένεια που ο Κύριος δεν μπορεί να θεραπεύσει. Όλα όμως ξεκινούν και γίνονται με πίστη.

συνεχίζεται

ΥΓ. Ο αρθρογράφος είναι δικηγόρος. Η κατάρτισή του, στο θέμα αυτό ιδιαίτερα, είναι κατά μέγα μέρος από το Λόγο του Θεού αλλά και την προσωπική του πείρα. Χρησιμοποιείται από τον Κύριο στον τομέα του ευαγγελισμού και η διακονία του σηματοδοτείται από τις ενέργειες του Αγίου Πνεύματος. Η δόξα βέβαια ανήκει στον Κύριο, τον Δότη κάθε καλού δωρήματος.

Οι ρίζες της Πεντηκοστής μιλάνε...

Ο Μιχάλης και η Παναγιώτα Κούνα

Σ' ένα μικρό κι ασήμαντο χωριό της Κύπρου, τον Κάτω Δρυ, γεννήθηκε ένας μεγάλος σκαπανέας της πίστης του Χριστού, ο αδελφός Μιχάλης Κούνας.

Κλείνοντας τα δέκα του χρόνια, είδε ένα όραμα. Είδε το Χριστό να κάθεται πάνω στο θρόνο Του και να κρίνει τον κόσμο που έντρομος έτρεχε να παρασταθεί μπροστά στο θρόνο του δίκαιου κριτή για να κριθεί. Το όραμα αυτό διέγειρε μέσα του το θρησκευτικό στοιχείο και τον έκανε να στραφεί περισσότερο προς τα θεία.

Κάθε προσπάθειά του να βρει με ποικίλους τρόπους τη σωτηρία του έπεφτε στο κενό. Η τελευταία του ελπίδα ήταν να στραφεί στο μοναχικό βίο. Δώδεκα χρονών ξεντεύτηκε στην Αίγυπτο. Έπιασε δουλειά σε έναν καπνοβιομήχανο.

Στα δεκαπέντε του χρόνια άρχισε αν διαβάζει πολλά θρησκευτικά βιβλία. Το όραμα που είδε στα δέκα του χρόνια δεν τον άφηνε ήσυχο. Ερχόταν συχνά στο νου του και ο φόβος μήπως ήταν κι αυτός μέσα στο πλήθος που έτρεχε να κριθεί, τον ωθούσε να κάνει πράγματα που κατά τη γνώμη του θα του έδιναν τη σωτηρία της ψυχής του. Κατέφυγε σε εκτεταμένες νηστείες και δάμαζε το σώμα του.

Αργότερα, αποφάσισε ν' αφήσει τη δουλειά του και να πάει στο Άγιο Όρος ή στο μοναστήρι της Αγίας Αικατερίνης στο όρος Σινά. Στο Σουέζ όμως τον συνάντησε ένας μοναχός που του είπε πως λόγω της ηλικίας του δεν μπορούσαν να τον δεχτούν στη μονή. Αργότερα έμαθε πως οι γονείς του είχαν ζητήσει από το συγκεκριμένο μοναχό να του πει αυτά τα πράγματα για να τον εμποδίσουν να πάει στο μοναστήρι. Αναγκάστηκε τότε να γυρίσει πίσω στην πατρίδα του.

Η επιστροφή του στην Κύπρο έδωσε μεγάλη χαρά στους γονείς και τ' αδελφια του. Όμως δεν πέρασε πολύς καιρός και ο Μιχάλης ξανάφυγε για την Αίγυπτο. Το 1916 γύρισε και πάλι στην Κύπρο κι από κει αποφάσισε να πάει στην Αμερική. Στο δρόμο για την Ιταλία το πλοίο του βυθίστηκε από μια τορπίλη. Ο Θεός ως εκ θαύματος τον έσωσε.

Διασχίζοντας τον Ατλαντικό με το υπερωκεάνειο «Δούκας της Γένοβας» ειδοποιήθηκαν πως το καράβι κινδυνεύει να βυθιστεί από εχθρικό υποβρύχιο. Όλοι οι επιβάτες έπρεπε να φορέσουν τα σωσιβιά τους και να μπουν στις βάρκες. Αντίθετα με τους υπόλοιπους που έτρεχαν πανικόβλητοι να σωθούν, ο Μιχάλης ψύχραιμος προσευχόταν στο Θεό. Ο Θεός τους φύλαξε και το καράβι δε βούλιαξε.

Μετά απ' τις δύο αυτές εμπειρίες είχε και μια τρίτη στη Μεσίνα της Νέας Υόρκης. Ένα βράδυ που επέστρεφε απ' τη δουλειά του αργά τα μεσάνυχτα ξέσπασε μια μεγάλη χιονοθύελλα. Έπεσε κάτω αναισθητός απ' το κρύο και την κούραση. Όταν συνήλθε βρισκόταν στο κρεβάτι του. Πώς έγινε αυτό, ποτέ του δεν το έμαθε. Ωστόσο τα τρία αυτά περιστατικά τον έκαναν να σκέφτεται περισσότερο το Θεό χωρίς όμως το κενό μέσα του να εξαφανιστεί παρ' όλες τις προσπάθειες που έκανε για τη σωτηρία της ψυχής του.

Το 1925 πήγε στο Λος Άντζελες της Καλιφόρνια και από κει μια ακατανόητη ώθηση τον έκανε να πάει στο Σαν Ντιέγκο της ίδιας πολιτείας. Μια μέρα καθώς περιφερόταν στους δρόμους της πόλης είδε μια τεράστια σκηνή και μια επιγραφή που έλεγε: «Κήρυγμα Ευαγγελίου». Μπήκε μέσα και άκουσε το κήρυγμα. Στο τέλος, όταν δόθηκε πρόσκληση για σωτηρία, ανάμεσα σ' εκείνους που ανταποκρίθηκαν, ήταν και ο Μιχάλης. Ο Λόγος του Θεού τον άγγιξε, έδωσε την καρδιά του στο Χριστό και σώθηκε. «Ήταν η μεγαλύτερη μέρα της ζωής μου, εκείνη» έλεγε αργότερα συμμαριζόμενος με άλλους την ομολογία του.

Λίγες μέρες αργότερα βαφτίστηκε με Πνεύμα Άγιο και μίλησε σε ξένες γλώσσες. Ενώ βρισκόταν στα γόνата αισθάνθηκε κάποιο χέρι να τον αγγίζει. Γύρισε να δει ποιος ήταν αλλά δεν είδε κανέναν. Ένωσε όμως μια απέραντη αγάπη για όλον τον κόσμο να γεμίζει την καρδιά του. Είδε τότε ένα όραμα: ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων έντρομο ζητούσε βοήθεια. Άκουσε μια φωνή να του λέει: «βοήθησέ τους». Ξεκίνησε να φύγει. Η ώρα ήταν περασμένη. Δίχως να χρειαστεί να περπατήσει βρέθηκε αμέσως στο σπίτι του. Η ίδια περίπτωση με εκείνη το βράδυ της χιονοθύελλας.

Την επόμενη μέρα αισθάνθηκε κουρασμένος και ξάπλωσε να σουχάσει. Σε λίγο άκουσε μια φωνή να του λέει: «Σήκω και πήγαινε στο Λος Άντζελες να κηρύξεις το Ευαγγέλιο». Αργότερα, πήρε την κλήση από το Θεό να κηρύξει στην Ελλάδα, την Κύπρο και τα Ιεροσόλυμα.

Από το Λος Άντζελες επέστρεψε στο Σαν Ντιέγκο και από κει με ωτοστόπ πήγε στο Σαν Φρανσίσκο όπου συνάντησε Έλληνες πιστούς, μεταξύ αυτών και τον αδελφό Ντέιβιντ και τη σύζυγό του Μαρία. Με προορισμό την Ελλάδα έφτασε στη Νέα Υόρκη. Εκεί γνώρισε Έλληνες αδελφούς, τον Σπύρο Κωνσταντινίδη ή Κώστα, τον αδελφό Ορφανό (πατέρα της Μαίρης Μεταξάτου) και άλλους.

Στις 17 Σεπτεμβρίου του 1927 ήρθε στην Αθήνα. Πήγε αμέσως στο σπίτι της Μαρίας Κωνσταντινίδη, μητέρας του αδελφού Σπύρου Κωνσταντινίδη. Γνωρίστηκε με τη μικρή ομάδα των πιστών που συναθροίζονταν σε σπίτια. Οι προσπάθειές του και τα «εν Πνεύματι» κηρύγματά του έφερναν θαυμαστά αποτελέσματα. Ψυχές σώθηκαν και βαφτίστηκαν με Πνεύμα Άγιο. Ασθενείς θεραπεύτηκαν. Διώχτηκε για τις αλήθειες που κήρυττε κι αν δεν ήταν η χάρη του Κυρίου «θα βρισκόταν από καιρό στον τάφο».

Λίγους μήνες αργότερα πήγε στην Κύπρο. Όλοι οι συγγενείς του δέχθηκαν με χαρά το μήνυμα του Ευαγγελίου όπως δέχτηκαν και τον ίδιο. Κι εκεί ο Θεός ευλόγησε. Πολλές ψυχές σώθηκαν, βαφτίστηκαν με Πνεύμα Άγιο και θεραπεύτηκαν. Σε μια από τις συναθροίσεις στην Κερύνεια, γνώρισε μια χαριτωμένη κοπέλα, την Παναγιώτα Παυλίδου, που αργότερα το 1930, έγινε σύντροφος της ζωής του.

Από την Κύπρο πήγε στα Ιεροσόλυμα και κήρυξε τρεις εβδομάδες. Επέστρεψε στην Ελλάδα και συνέχισε το έργο του στην Αθήνα. Ξέσπασε όμως ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος και αναγκάστηκε να επιστρέψει στην Κύπρο όπου ήταν η υπόλοιπη οικογένειά του. Με έδρα τη Λευκωσία ίδρυσε πολλές συναθροίσεις σε διάφορα χωριά και πόλεις της Κύπρου. Μέλος της Εκκλησίας του Θεού της Προφητείας, απ' όπου ξεκίνησε τη διακονία του, δούλεψε με όλη την καρδιά του για το Χριστό κηρύπτοντας το σωτήριο μήνυμα του Ευαγγελίου. Η διακονία του επεκτάθηκε στο Λονδίνο, στο Σίδνεϋ της Αυστραλίας και το Τορόντο του Καναδά. Έζησε για να δει να γίνεται μια ωραία εκκλησία στην καρδιά της Λευκωσίας. Έζησε όμως και την κατάληψη της Κύπρου από τα Τουρκικά στρατεύματα, αλλά ο Θεός τον φύλαξε.

Ο αείμνηστος Μιχαήλ Κούνας είναι ένας από τους λίγους σκαπανείς που δούλεψαν σκληρά στον αγρό της Ελλάδας. Οι προσπάθειές του θα μείνουν αχέαστες γιατί το ίδιο το έργο που άφησε πίσω του μιλά γι' αυτόν. Πλούσια χειρόβολα περιμένουν τον αδελφό μας στον ουρανό.

Διαβάζοντας το βιβλίο «Απομνημονεύματα Μιχαήλ Κούνα» απ' όπου έγινε η περιλήψη αυτή, χωρίς να το θέλει κανείς νιώθει ένα δέος για τον άνθρωπο αυτό που τα έδωσε όλα για το Χριστό. Παράλληλα όμως γεννιέται και μια επιθυμία στην καρδιά του ν' αποκτήσει το ζήλο, τη ζέση την αυταπάρνηση και την πίστη με την οποία ο ίδιος εργάστηκε. Τέτοιες ρίζες ζουν για πάντα.

SMITH WIGGLESWORTH
(Σμιθ Γουίγκλεσγουορθ)

Ο Απόστολος της Πίστης

Ο Smith Wigglesworth 87 ετών

συνέχεια

Το παρακάτω περιστατικό αφηγείται ο αδελφός James H. Taylor που ήταν στη συνάθροιση του αδελφού Wigglesworth στην Ουάσινγκτον της Αμερικής. «Συνήθως στις συναθροίσεις αφήναμε τα πρώτα καθίσματα άδεια για να κάθονται αυτοί που είχαν σοβαρές βλάβες στο σώμα τους για να μπορούμε έτσι να ελέγχουμε καλύτερα την κατάσταση. Λίγο πριν αρχίσει η συνάθροιση, είδαμε ένα νεαρό κορίτσι να μπαίνει μέσα με πατριτσες και ένας άντρας και μια γυναίκα να τη βοηθούν. Τα πόδια πήγαιναν πέρα δώθε σα μπαστούνια. Από τη μέση και κάτω δε φαινόταν να έχει κανένα έλεγχο του σώματός της. Της προσφέραμε θέση στην πρώτη σειρά για να καθήσει. Όταν η κλίση για σωτηρία δόθηκε στάθηκε κι αυτή και προσπάθησε να πάει μπροστά με τη βοήθεια αυτών που την συνόδευαν. Την είδε ο αδελφός Wigglesworth και της είπε: «Μείνε εκεί που είσαι. Σε λίγο θα φύγεις από την αίθουσα αυτή διαφορετικό κορίτσι». Όταν τελείωσε με τους άλλους, που ήρθαν για να τους κάνει προσευχή, γύρισε στο κορίτσι και τη ρώτησε τι είχε. Όταν

έμαθε την κατάστασή της, είπε δυνατά στο πλήθος για να τ' ακούσουν: «Το κορίτσι αυτό δεν έχει μυς στα πόδια του. Ποτέ του δεν έχει περπατήσει». Έβαλε τα χέρια του πάνω στο κεφάλι της και προσευχήθηκε με δάκρυα: «Στο όνομα του Ιησού Χριστού, περπάτα», της είπε. Κοιτάζοντάς την της είπε: «Φοβάσαι, δεν είναι έτσι;». Η απάντηση ήταν, «Ναι, φοβάμαι». «Δεν είναι ανάγκη να φοβάσαι, έχεις θεραπευθεί», φώναξε. «Περπάτα, περπάτα». Και δόξα στον Κύριο το κορίτσι περπάτησε. Στην αρχή σαν ένα μωρό που μαθαίνει πώς να περπατά. Δυο φορές περπάτησε όλη την εξέδρα με το χαρακτηριστικό αυτό τρόπο. Δόξα στον Κύριο. Όταν βγήκαμε από την αίθουσα τα δεκανίκια της ήταν επάνω στην καρέκλα που καθόταν και όταν φτάσαμε στο πεζοδρόμιο την είδαμε να στέκεται σαν τους άλλους και να μιλά με δυο φίλες της. Δόξα εν υψίστοις και επί γης θεραπεία σ' εκείνους που πιστεύουν. Αμήν.

«Η γυναίκα που τη βοηθούσε ήταν η μητέρα της και ο άντρας ο θεός της. Έκλαιγε σα μωρό παιδί όταν είδε την ανηψιά του να τη θεραπεύει

ο Κύριος. Στη βραδυνή συνάθροιση ομολόγησε πως η ανηψιά του ανέβηκε τις σκάλες τους σπιτιού δίχως να χρειαστεί βοήθεια. Επανέλαβε όμως πως δεν είχε περπατήσει ποτέ στη ζωή της. Μας είπε ακόμη πως και η μητέρα της πήγε στη γραμμή για να ζητήσει προσευχή για έναν όγκο που παρουσιάστηκε στο στήθος της και θεραπεύτηκε.

“Θαυμαστά πράγματα έκανε ο Θεός σ’ εκείνη τη βραδυνή συνάθροιση. Ένας αδελφός ομολόγησε πως θεραπεύτηκε από καρκίνο που υπέφερε για δυο χρόνια. Ένας άλλος, που οι γιατροί τον είχαν ξεγράψει, και που δε μπορούσε να περπατήσει παρά μόνο να κάνει αργές κινήσεις, θεραπεύτηκε κι έκανε δύο φορές το γύρο της αίθουσας τρέχοντας. Όταν ρωτήσαμε πόσοι είχαν θεραπευτεί στις συναθροίσεις της εβδομάδας εκείνης, τουλάχιστον σηκώθηκαν διακόσιοι. Τι μπορώ να πω για όλα αυτά; Τίποτα άλλο, παρά να δοξάσω το Θεό”.

Αρχές 1922. Ο Smith Wigglesworth επισκέπεται για πρώτη φορά την Αυστραλία.

Η παρακάτω παράγραφος είναι ένα απόσπασμα του δημοσιεύματος που παρουσιάστηκε στην εφημερίδα «Εμπιστοσύνη» της Αυστραλίας γραμμένο από τη Δίδα Winnie Andrews, κάτοικο της πόλης Βικτωρίας. «Ο αγαπητός μας αδελφός Wigglesworth έφτασε στη Μελβούρνη την περασμένη Πέμπτη και το ίδιο βράδυ έκανε συνάθροιση. Μεταξύ των άλλων που είπε στο συγκεντρωμένο ακροατήριο είπε και πως γι’ αυτόν σημασία είχε να δει μια ψυχή να σώζεται παρά χιλιάδες να θεραπεύονται. Εν τούτοις, όταν τελείωσε η συνάθροιση, έδωσε όπως συνήθιζε, κλίση για όσους έπασχαν από κάποια ασθένεια. Μεταξύ αυτών που πήγαν για προσευχή ήταν και μερικοί που αργότερα ομολόγησαν πως θεραπεύτηκαν από σοβαρές ασθένειες, και, μάλιστα τη στιγμή που προσευχήθηκε ο αδελφός Smith. Ανάμεσά τους ήταν κι ένα κοριτσάκι έξι χρονών που δεν περπάτησε ποτέ στη ζωή του. Το είδαν να βγαίνει από την κύρια είσοδο του κυρίου περπατώντας ενώ η μητέρα του μετά βίας συγκρατούσε τη χαρά της. Στον κόσμο που μαζεύτηκε από περιέργεια έλεγε, «δέστε την δεν έχει περπατήσει σ’ όλη τη ζωή της». Ένας

άνδρας που δεν είχε περπατήσει για τέσσερα χρόνια, εξαιτίας της ρευματοειδούς αρθρίτιδας, θεραπεύτηκε το ίδιο βράδυ. Θέλοντας να δείξει στο πλήθος τι έκανε η δύναμη του Θεού στο σώμα του, έδωσε το μπαστούνι και τις πατερίτσες του σ’ αυτούς που ήταν πάνω στην εξέδρα κι άρχισε να περπατάει και να δοξάζει το Θεό.

«Τις επόμενες μέρες ήταν πολλοί ακόμα που θεραπεύτηκαν. Χθες το βράδυ μια γυναίκα που είχε εξήμισι χρόνια να περπατήσει, την έφεραν στη συνάθροιση για προσευχή. Η δύναμη του Θεού την επισκέφθηκε και θεραπεύτηκε στη στιγμή. Σηκώθηκε από την αναπηρική της καρέκλα κι άρχισε να περπατά. Ο άντρας της έσπρωχνε την καρέκλα κι εκείνη τον ακολουθούσε.

»Έγιναν και πολλές αναγεννήσεις στις συναθροίσεις αυτές. Σε μια συνάθροιση σαράντα ψυχές σώθηκαν. Πράγματι οι βροχές της ευλογίας άρχισαν να πέφτουν και ο Θεός να εργάζεται».

Μερικοί ίσως ρωτήσουν και δικαιολογημένα, «πόσο καιρό διαρκούν οι θεραπείες αυτές;». Έχουμε μπροστά μας ένα μάτσο από μαρτυρίες που γράφτηκαν δεκαπέντε μήνες μετά την επίσκεψη του Μεγαλόκαρδου στην Αυστραλία. Ανάμεσα είναι και δεκαοκτώ μεγάλες θεραπείες που έγιναν στην ίδια εκστρατεία. Έχουμε επίσης ένα αντίγραφο του περιοδικού «Ευάγγελμα» του μηνός Φεβρουαρίου 1927 στο οποίο αναφέρονται δεκατρείς μαρτυρίες θεραπείας που έγιναν στην εκστρατεία αυτή, πέντε χρόνια πριν.

Στο τεύχος του Μαρτίου 1927 του ίδιου περιοδικού υπάρχει η ιστορία μιας γυναίκας που κυριολεκτικά αναστήθηκε από το θάνατο στην εκστρατεία αυτή. Η μαρτυρία της είναι τόσο θαυμαστή που αξίζει να αφίσουμε την ίδια να τη διηγηθεί. Γράφτηκε από την κυρία W.E. Brickhill κάτοικο της πόλης Βικτώρια της Αυστραλίας.

«Σε ηλικία 17 χρονών, ύστερα από μια ζωή κοσμική, δέχθηκα το Χριστό στην καρδιά μου. Πραγματικά είχα αναγεννηθεί. Αυτό που ένιωσα ήταν τόσο θαυμαστό όταν σηκώθηκα την άλλη μέρα το πρωί. Συνειδητοποίησα ότι πέρασα από το θάνατο στη ζωή, από τη δύναμη της αμαρτίας και του Σατανά στην ένδοξη ελευθερία που κáιρονται τα παιδιά του Θεού.

»Όμως ύστερα από 16 μήνες ένα ατύχημα

μου προκάλεσε σοβαρές βλάβες στην κοιλιακή μου χώρα. Μου προξένησε εσωτερικές επιπλοκές που με ανάγκασαν να ζητήσω τη γνώμη τεσσάρων χειρουργών. Με συμβούλεψαν να κάνω εγχείρηση. Με μεγάλη μου λύπη διαπίστωση πως η εγχείρηση δεν πέτυχε, μάλλον έγινε πρόξενος να υποφέρω 14 χρόνια από φρικτούς πόνους που με ανάγκαζαν να περνά ώρες στο κρεβάτι.

»Αργότερα ανακάλυψαν πως είχα φυματίωση. Η αρρώστεια αυτή με τα πιο καταστρεπτικά της επακόλουθα είχε επεκταθεί σ' όλη την ύπαρξή μου και υπέφερα τρομερά. Μου προκάλεσε ανωμαλίες στον οργανισμό μου με αποτέλεσμα να έχω παρατεταμένες αϋπνίες για πολλές μέρες και νύχτες. Ανακουφίζομαι μόνον όταν μου έδιναν ηρεμιστικά, αλλά κι αυτά με τον καιρό δε με βοηθούσαν, μάλλον με έριχναν σε κωματώδη κατάσταση.

»Όλα τα συμπτώματα της φυματίωσης ήταν ολοφάνερα στο σώμα μου. Τα εσωτερικά μου όργανα άρχισαν να καταστρέφονται, με αποτέλεσμα να κοπεί η όρεξή μου. Το πεπτικό μου σύστημα κατάντησε να μη δέχεται καμιά τροφή. Ακόμα και τη λίγη τροφή που έτρωγα την έβγαζα. Πολλές φορές και το νερό ακόμη δεν το δεχόταν.

»Πολλοί κορυφαίοι χειρουργοί και παθολόγοι μου συνιστούσαν φάρμακα που όμως δε μου έκαναν κανένα καλό. Όλοι τους συμφωνούσαν πως το τέλος μου ήταν πολύ κοντά, διαφωνούσαν μόνον ως προς το χρόνο.

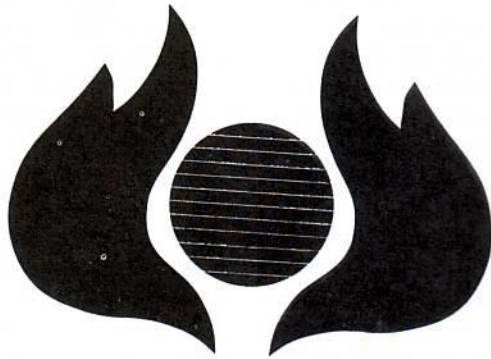
»Στο μεταξύ η θανατηφόρα αυτή ασθένεια πρόσβαλε και τα νεφρά μου. Άρχισα να αιμορραγώ συχνά. Σε λίγο είχα και εξωτερικές ενδείξεις της αρρώστειας. Το αριστερό μου χέρι, ο γοφός και ο μηρός άρχισαν να βγάζουν πληγές που έτρεχαν πύον. Το κόκκαλο άρχισε σιγά σιγά να τρώγεται. Μια κατάσταση αναμφίβολα πέρα από κάθε ανθρώπινη βοήθεια. Είχα καταντήσει ένας σκελετός που ζύγιζε μόνον είκοσι δύο κιλά. Οι γιατροί μου είπαν πως η ζωή μου ήταν μόνον έξι εβδομάδες, αυτό όμως δε με ανησυχούσε. Δεν είχα κανένα φόβο για το τέλος της μοίρας μου γιατί το θάνατο τον έβλεπα σαν ανακούφιση από τα βάσανά μου.

Ενώ βρισκόμουν στην απελπιστική αυτή κατά-

σταση περιμένοντας το θάνατο από μέρα σε μέρα, μια ακτίνα ελπίδας ήρθε μέσα μου, στις αρχές του Φεβρουαρίου του 1922, όταν άκουσα πως κάποιος ευαγγελιστής από την Αγγλία θα ερχόταν στη Μελβούρνη και θα κήρυττε για το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού και τη δύναμή Του να θεραπεύει τους αρρώστους. Ο ευαγγελιστής αυτός ήταν ο Smith Wigglesworth για τον οποίο είχαν πει πως θα προσευκόταν για τους ασθενείς. Καθώς τα νέα έφτασαν σ' αυτά μου, άρχισε μέσα μου να γεννιέται μια πίστη στο Θεό. Εξέφρασα την επιθυμία να τον προσκαλέσουμε να 'ρθει στο σπίτι για να προσευχηθεί για μένα. Έμαθα όμως πως ήταν αδύνατο αυτό γιατί ήταν πολλοί εκείνοι που είχαν σωματικές ανάγκες και δεν θα είχε τον καιρό για μια ιδιαίτερη μεταχείριση για μένα. Στην αρχή απελπίστηκα, αλλά, δόξα το Θεό, η πίστη μου δυνάμωσε ξανά. Ήμουν αποφασισμένη, αγωνιούσα να δω τη νίκη να με επισκέπεται. Κατέφυγα στους γονείς μου που ύστερα από πολλά παρακάλια έδωσαν τη συγκατάθεσή τους να πάω σε μια από τις συναθροίσεις του.

»Έτσι στις 16 Φεβρουαρίου, ημέρα Κυριακή, σαν τελευταία μου προσπάθεια στην τραγική εκείνη κατάσταση που ήμουν, ζήτησα από τους δικούς μου να με παν στη συνάθροιση. Στη διάρκεια της η πίστη μου άρχισε να μεγαλώνει. Ένωσα το Θεό πολύ κοντά μου. Ήταν μια άγρια στιγμή εκείνη σ' αλήθεια! Στη συνέχεια ο ευαγγελιστής κατευθύνθηκε προς εμένα και διαπιστώνοντας τη σοβαρότητα της αρρώστειας μου μου μίλησε με ειλικρίνεια και μου είπε: «Αδελφή, πιστεύω πως ο Κύριος θα σε θεραπεύσει, μη φοβάσαι, μόνον πίστευε». Τη στιγμή εκείνη τα μάτια μου δεν αντίκριζαν άνθρωπο αλλά τον ίδιο τον Ιησού. Περίμενα το θεϊκό Του άγγιγμα. Αφού με άλειψαν με λάδι και προσευχήθηκαν, αισθάνθηκα τη δύναμη του Θεού να διαπερνά όλο το σώμα μου και να με θεραπεύει στη στιγμή. Οι πόνοι μου έφυγαν, η αδυναμία μου εξαφανίστηκε, η αρρώστεια μου δεν υπήρχε πια. Αλληλούια. Οι αλυσίδες μου λύθηκαν. Η ψυχή μου ελευθερώθηκε, σηκώθηκα και πήγα μπροστά δοξάζοντας το Θεό για το θαύμα που έκανε...»

συνεχίζεται

Η ΘΕΙΑ ΦΩΤΙΑ

(Από την εκδήλωση για το Ιωβηλαίο Πεντηκοστής Ελλάδας)

Η προσευχή ανέβη του προφήτη
να σχίσει ο Θεός τους ουραμούς
να κατεβεί, η θεία φωτιά, ν' ανάψει
και να φλογίσει την καρδιά, ν' αστράψει ο νους!

Πέρασαν χρόνια, σιωπηλά, άχαρα χρόνια
ψυχομαχούσε μες στη στάχτη η ζωή.
Όσπου μια μέρα έγινε το θαύμα
σ' ένα υπερώο, στην Πεντηκοστή.

Ω, θαύμα των θαυμάτων που το ζήσαν
εκατόν είκοσι πιστοί
που εκφράσανε με πύρινες, πια, γλώσσες
τα μεγαλεία του Θεού σ' όλους εκεί!

Και πυρωμένη με το Πνεύμα η Εκκλησία
έγραψε τους θριάμβους της παντού
κι η φλόγα της Αγάπης κατατούσε
κάθε καρδιά πιστού.

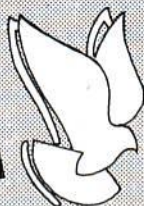
Μα με τα χρόνια χλιάρωσε η Εκκλησία
έπεσε η στάχτη του τυπικισμού
κεφάλι σήκωσε η σάρκα
και διαμέλισε το σώμα του Χριστού.

Κι αρχίσανε στεναγμοί, δάκρυα μετάνοιας
που νιώσαν λίγοι, μερικοί,
ανέβηκαν θερμές οι προσευχές τους
για μια καινούργια, πια, Πεντηκοστή.

Κάτι χαράζει μέσα στο σκοτάδι
σημάδι των εσχάτων ημερών,
όταν ο Κύριος το Πνεύμα Του θα εκχέει
μες στις καρδιές, παντού, των χριστιανών!

Κάποια λαχτάρα καίει στα σωθικά μας
για μια Εκκλησία νικήτρα, ζωντανή,
μια Εκκλησία ενωμένη να κηρύττει
το Ευαγγέλιο του Χριστού σ' όλη τη γη!

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

ΕΥΡΗΜΑΤΑ ΝΕΚΡΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Η κυρία της φωτογραφίας, Ruth Peled, είναι ισραηλινή έφορος του αρχαιολογικού Μουσείου. Επιδεικνύει μια περγαμνή μήκους 2 μέτρων του βιβλίου των Ψαλμών που ανακαλύφθηκε πρόσφατα στις σπηλιές Zimran.

Η περγαμνή αναφέρεται στη ζωή των Εβραίων του πρώτου αιώνα που κατέφευγαν στις σπηλιές αυτές για να κρυφτούν από τους Ρωμαίους.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΚΟΥΣΤΟΥΜΙ

Μια εκκλησία της Κούβας πήρε εντολή από την κυβέρνηση να κλείσει. Εφτά χρόνια το κτίριο ήταν ακραιοποιίτο. Ένας νεαρός ποιμένας θέλησε να την ανοίξει. Ανακάλυψε πως δεν υπήρχε επίσημη εντολή από την κυβέρνηση που να απαιτεί το κλείσιμό της. Συνέχισε τις προσπάθειές του. Το πρώτο που έκανε ήταν να πάει στο γραφείο της ΕΥΔΑΠ και να τακτοποιήσει τους λογαριασμούς. Η υπάλληλος του είπε: «Αργήσατε να έρθετε το μίνα αυτό, πως έτσι;». Ο ποιμένας τα έχασε. Η

υπάλληλος συνέχισε, «ο κύριος με το άσπρο κουστούμι ερχόταν πάντα την ίδια μέρα και πλήρωνε το λογαριασμό». Όταν ο ποιμένας ρώτησε το εκκλήσιασμα αν ήξερε κανέναν κύριο με άσπρο κουστούμι, όλοι έμειναν άφωνοι.

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΕΟΣ

Η οικογένεια του Αμώς ήταν Βουδιστές. Όμως, όταν ο γαμπρός του αρρώστησε, η αδελφή του κάλεσε έναν Χριστιανό να προσευχηθεί γι' αυτόν. Έγινε αμέσως καλά. Πλησιάζαν οι μέρες των διαγωνισμών για τον Αμώς και άρχισε να έχει σοβαρούς πόνους στο κεφάλι. Οι

γιατροί του είπαν ότι έχει όγκο. Προσευχήθηκε στους θεούς του Βούδα, στους θεούς των Ινδουιστών, αλλά δεν έγινε τίποτα. Θυμήθηκε τότε να προσευχηθεί στον Ιησού. Με απλό τρόπο του είπε, «εάν είσαι πραγματικά θεός, θεράπευσέ με αμέσως τώρα». Τη στιγμή εκείνη αισθάνθηκε τη δύναμη του Θεού στο σώμα του και ο πόνος έφυγε. Σήμερα ο Αμώς ομολογεί σε φίλους και συγγενείς ότι ο Ιησούς είναι ο μόνος αληθινός Θεός. Σπουδάζει σε μια Θεολογική Σχολή γιατί πόθος του είναι να υπηρετήσει τον Κύριο.

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΛΙΟΥΜΠΙΜΕΤΣ

Ήταν σαν όνειρο, όταν αντικρύσαμε την όμορφη εκκλησία της Πεντηκοστής στο Λιούμπιμετς της Βουλγαρίας.

Ήταν το χέρι του Θεού που γνωρίσαμε τον αδ. Χρήστο Μούκα και την σύζυγό του την αδ. Ντίνα.

Μερικοί από τους Βούλγαρους αδελφούς έξω από την εκκλησία

Ακούσαμε την ομολογία τους και το πώς ο Θεός τους οδήγησε να δημιουργήσουν αυτήν την διακονία στην Βουλγαρία που με τα δικά τους χρήματα έχτισαν την εκκλησία όπου τώρα εκκλησιάζονται Βούλγαροι χριστιανοί. Έτσι είχαμε την ευκαιρία να επισκεφθούμε και να δούμε από κοντά αυτό το «θάυμα».

Ο αδ. Μούκας με την σύζυγό του μας περίμεναν στα Βουλγαρικά σύνορα και μας υποδέχθηκαν με πολύ αγάπη. Η φιλοξενία τους ήταν πολύ θερμή που πραγματικά κατέκτησαν την καρδιά μας.

Είχαμε την ευκαιρία να επισκεφθούμε τις αδελφικές εκκλησίες στη Στάρα Ζαγορά,

Εκκλησία Πεντηκοστής στο Λιούμπιμετς της Βουλγαρίας

στο Ράντοβο και Μπουργάς.

Διακονίσαμε το Λόγο του Θεού και ψάλλαμε και συμμεριστήκαμε τις ευλογίες του Κυρίου μας.

Στο Λιούμπιμετς όπου μέναμε με τα αδέρφια μας αδ. Μούκα και Ντίνα παραβρεθήκαμε σε τρεις συναθροίσεις όπου διακονίσαμε το Λόγο του Θεού και ύμνους μέσα απ' την καρδιά μας. Επίσης στο Λιούμπιμετς επισκεφθήκαμε την εκκλησία των τσιγγάνων όπου είχαμε μια πολύ ευλογημένη συνάθροιση. Μείναμε μια εβδομάδα αλλά μάθαμε πολλά πράγματα. Προσωπικά πιστεύω ότι ο αδελφός Χρήστος Μούκας με την σύζυγό του Ντίνα επιτελούν ένα θαυμάσιο αλλά και δύσκολο έργο γι' αυτό χρειάζονται τις προσευχές μας αλλά και την οικονομική βοήθεια όλων μας. Πρέπει να θεωρήσουμε ότι το έργο αυτό είναι μια ελληνική ιεραποστολή που έχει ευαγγελιστικό αλλά και ανθρωπιστικό χαρακτήρα.

*Ηλίας Χατζηγεωργίου
Κατερίνη*

Το περιοδικό συντηρείται αποκλειστικά από τις συνδρομές των αδελφών.

Κάθε προσφορά είναι ευπρόσδεκτη.

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΝΕΩΝ ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΡΙΝΗ

Στις 22 με 23 Οκτωβρίου πραγματοποιήθηκε υπό την αιγίδα της Συνόδου των Αποστ. Εκκλησιών Πεντηκοστής Ελλάδας ένα ακόμη Συνέδριο Νεολαίας. Νέοι και νέες από διάφορα σημεία της χώρας μας συγκεντρώθηκαν στην όμορφη παραλία της Κατερίνης. Όλοι οι σύνεδροι μέναμε στο Ξενοδοχείο «Πλάτων», στην κεντρική αίθουσα του οποίου είχαμε τη λατρεία μας και τα μαθήματά μας. Το θέμα του Συνεδρίου ήταν: «Σχέση-Επικοινωνία». Γύρω από αυτό έφεραν μαθήματα και κηρύγματα οι εργάτες: Λέκκας Δημ. Μαρτίνος Παπαναγής, Σάμος Μπρούλης, Χατζηελευθερίου Ηλίας. Διακόνησαν στην υμνωδία τα αγαπητά μας αδέρφια: Ξενοφών Ιωαννίδης, Νίκος Κατικαρίδης, Φαίδων Καλοτεράκης.

Ευχαριστούμε τον Θεό που ακόμη μια φορά έδωσε στους νέους μας την ευκαιρία να βρεθούν μαζί, να επικοινωνήσουν, να κάνουν νέες γνωριμίες, και πάνω απ' όλα να περάσουν ένα ευλογημένο διήμερο αδελφικής συντροφιάς αφιερωμένο στη λατρεία του ονόματος του ένδοξου Κυρίου μας. Η παρουσία του Θεού ήταν ανάμεσά μας και η χαρά Του πλημμύρισε τις καρδιές μας.

*Επιτροπή Νεολαίας
της Συνόδου ΑΕΠΕ*

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΝΟΤΙΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

Δεν έχουμε μόνο δυσάρεστα (!) νέα από τα νησιά του Αιγαίου· έχουμε κι ευχάριστα. Με τη βοήθεια του Θεού επισκέφτηκα τελευταία μερικά νησιά του Αιγαίου.

Στην Ικαρία, Τήλο, Λέρο, Κάλυμνο, Αντίπαρο... κήρυξα το Λόγο του Θεού. Κυρίως νέοι ήταν πιο δεκτικοί όπως ο Γιώργος, ο Παντελής. Ο Μανώλης στις Μυριές κάλεσε στο

εστιατόριό του άτομα μεταξύ των οποίων κάλεσε και τον Μητροπολίτη, και άκουσαν το μήνυμα του Θεού από κασέττα.

Στην Σαντορίνη, στην Πάτμο δόθηκαν Κ. Διαθήκες. Ιδιαίτερα στη Νίσυρο, στο νησί με το ηφαίστειο ο λαός άκουγε με κατανύξη. Πήρε και Ευαγγέλια. Σε καφενείο που έγινε συνάθροιση μετά το κήρυγμα κάποιος είπε χαρακτηριστικά: «επιτέλους, ακούμε αυτές τις Αλήθειες... το ποθούσαμε από καιρό». Σ' ένα κωρίο της Νισύρου μια κυρία κι ένας δάσκαλος που είναι συνδρομητής της εφημερίδας «Πνευματικά Νέα» με δίψα άκουγαν το Λόγο του Κυρίου.

Στην Κω είχαμε μια «κατ' οίκον συνάθροιση» στο σπίτι του αδ. Χαράλαμπου. Παρ' όλη τη ζέση η παρουσία του Κυρίου μας δυνάμωσε. Ένας ξενοδόχος από την Κω αναγεννήθηκε μέσα στο πλοίο που συνταξιδεύαμε.

Στους Λειψούς σ' ένα νησί μεταξύ Πάτμου και Λέρου ο Θεός εργάστηκε. Μερικές οικογένειες συγκινήθηκαν από το Λόγο του Κυρίου. Εκεί ο Δημήτρης, σ' ένα καφενείο, με την ζωή του που άλλαξε προβληματίσε τους συγκατοίκους του.

Στη Σάμο απόλαυσα πολλές όμορφες πνευματικές εμπειρίες. Δεν ξέρω, πολύ συμπάθησα το νησί αυτό. Πιστεύω ότι ο Κύριος έχει έργο μεγάλο. Ενώ ταξίδευα, για τη Σάμο, σ' ένα δελφίνι συνάντησα 2 αδέρφια εν Χριστώ από την Ολλανδία. Ο ένας είχε την αποκάλυψη ότι στο δελφίνι θα συναντούσε ένα παιδί του Θεού που θα κήρυττε το Λόγο του Θεού στο νησί. Η χαρά μου ήταν απεριγράπτη για τη συμμαρτυρία.

Στο νησί αυτό πολλοί αγγίχτηκαν απ' την αγάπη Του Θεού. Ο Αδάμο, 3 τοιγγάνοι, μια νεαρή κι άλλοι. Οι όμορφες εμπειρίες στα νησιά μου τονώνουν την πίστη και μ' ενθαρρύνουν να εργαστώ πιο δυναμικά.

Στην Πάρο μια κοπέλα που ευαγγέλιζα μου είπε: «Κι αν ακόμα το Ευαγγέλιο δεν τόνιζε

ότι υπάρχει αιωνιότητα, εγώ ακόμη και τότε θα πίστευα ότι υπάρχει!».

Στην Κάρπαθο είχαμε κατ' οίκον συνάθροιση. Ο Κύριος με την παρουσία Του μας ευλόγησε. Ευχαριστούμε τον Κύριο που έστειλε και τον αδ. Κοσπέτα από τις ΗΠΑ μ' άλλα αδέρφια από την Κάρπαθο που μένουν στις ΗΠΑ π.χ. την αδ. Σοφία και εμπύκωσαν το έργο στην Κάρπαθο.

Ζητώ τις προσευχές σας για τα νησιά που επισκεφθήκα, και θα ξαναεπισκεφτώ και ιδιαίτερα για τη Ρόδο.

*Ντίνος Κούκουρας
Ρόδος*

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΜΕΡΑ ΣΤΟΝ ΚΟΡΙΝΟ ΤΗΣ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Νέες ψυχές ομολογούν γιατί θέλουν να βαπτιστούν

Αδέρφια από διάφορα μέρη της Μακεδονίας, Θράκης, Θεσσαλίας και Αθήνας μαζεύτηκαν στην παραλία του Κορινού Κατερίνης, το Σάββατο 18 Ιουνίου. Από το πρωί ως το βράδυ απόλαυσαν την αδελφική κοινωνία μέσα στου Θεού την Παρουσία. Η υμνωδία, η συμπροσευχή, τα μηνύματα, οι χαιρετισμοί των πολλών εργατών κι ιδιαίτερα από την Βουλγαρία του αδ. Μούκα, τόνωσαν την πίστη μας στον Κύριο και γέμισαν με χαρά τις καρδιές μας.

Χαρήκαμε ιδιαίτερα που όλη την ημέρα

είχαμε ευκαιρία να επικοινωνήσουμε, να φάμε μαζί και να βαπτιστούν στο νερό μερικά αδέρφια.

ΔΥΟ ΓΛΥΚΙΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΜΕΤΑΤΕΘΗΚΑΝ ΣΤΟΝ... ΟΥΡΑΝΟ!

Ο **Ιωσήφ Ντε Τζούλιο**. Πάντα χαμογελαστός, πάντοτε γλυκιάς έσταζε λόγια ζωής. Δεν κουραζόταν. Δεν παραπονιόταν. Συνεχώς έτρεχε για τον πονεμένο, έκλαιγε με τον θλιμμένο. Πάντοτε αυθόρμητος, εμπυκωτικός... εξυπηρετικός. Ενθάρρυνε τον νεοκατήχικο, τόνωνε τον προχωρημένο πιστό.

Μαζί με την καλή σύζυγό του Ευαγγελία υπηρέτησε τον Κύριο στην Ελλάδα, ιδιαίτερα στην Κρήτη και στην Αμερική. Η απουσία του αδελφού μας είναι αισθητή. Η ζωή του αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση για μας που συνεχίζουμε την πρόσκαιρη ζωή. Πιστεύουμε πολλές θα είναι οι μισθός του από τον εργοδότη του Ιησού Χριστό για τα πολλά χειρόβια που απέκτησε.

Ο **Ιωάννης Χ. Σιδηρόπουλος**. Μερικοί του έδωσαν το παρατσούκλι «το αρνί» άλλοι ο «γλυκούλης»... Οι περισσότεροι πρᾶος, ταπεινός... ειρηνικός! Ο αδ. Γιάννης υπηρέτησε τον Κύριο περισσότερο από 60 χρόνια. Με ζήλο και κόστος υπηρέτησε τον Κύριο μαζί με την καλή του σύντροφο Παναάλα. Παρ' όλη τη φτώχεια δεν έλεγε δεν πάω στον Αγρό γιατί δεν έχω χρήματα... Δανείζονταν χρήματα και πήγαινε. Το σπίτι του ήταν και είναι ανοιχτό στην φιλοξενία. Ο Κύριος στεφάνωσε την διακονία του με την σωτηρία των ψυχών και στην Καβάλα και σ' άλλα μέρη της Μακεδονίας. Έφυγε ο αδελφός μας 86 ετών γράφοντας μια ενδιαφέρουσα ιστορία κι αφήνοντας μας ένα όμορφο σουβενίρ - το παράδειγμα της χριστιανικής ζωής του.

Χ. Σιδηρόπουλος

Αδελφέ μας

Θέλεις να αποστείλεις μια καλή μαρτυρία για το Χριστό;

1. Να προσεύχεσαι και να μελετάς το Λόγο του Θεού για να αυξάνεται η πίστη σου (Ψαλμ. 1,99).
2. Φρόντιζε οι γύρω σου να βλέπουν την αγάπη σου κι όχι μόνο ν' ακούν γι' αυτήν (Α' Κορ. 13:13, Α' Ιωάν. 1:7,3).
3. Διαχειρίσου το χρόνο και τα χρήματά σου σύμφωνα με τις αρχές της βασιλείας του Θεού κι όχι με το πνεύμα του κόσμου (Ματθ. 5-7).
4. Επεδίωκε να πληρώνεσαι με Πνεύμα Άγιο κάθε μέρα για να έχεις τον καρπό και τα χαρίσματα Του (Γαλ. 5:22, Εφεσ. 5:18).
5. Βλέπε τα προβλήματα και τις ευλογίες με πνευματική προοπτική για να έχεις αιώνια απολαβή (Α' Κορ. 2:14).
6. Εξέταζε τον εαυτό σου για να βεβαιώνεσαι αν περπατάς με τον Καλό Ποιμένα (Ψαλμ. 23, Ματθ. 6:33, Ιωάν. 10:3-5, 27).
7. Μένε πιστός στον Κύριο, στην εκκλησία, στην οικογένεια, στους φίλους και το αφεντικό σου, όσο κι αν είναι το κόστος (Α' Κορ. 10:31).

Οι αρχές αυτές δεν σε κάνουν Χριστιανό, σε κάνουν καλή μαρτυρία για το Χριστό στους γύρω σου.

Επιτροπή Περιοδικού
"Παράκλητος"

ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ

στο Πόρτο Ράφτη

Καλοκαίρι 1996

Τα έργα των παιδιών μιλούν!

